

רמב"ם (1138-1204), משנה תורה, ספר המדע, הלכות יסודי התורה
א,א: **יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון**,
והוא ממציא כל נמצא, וכל הנמצאים משמים וארץ ומה שביניהם
לא נמצאו אלא מאמתת המצאו.

רבי שמואל אבן תיבון (1150-1230?), הקדמה לתרגום המורה:
וכן ישמשו בערבי בקצת עניינים במלות שלא ימצאו בעברי
בעניינים ההם – כמלת 'שם' ['ת'ס'], שבערבי, כשירצו
החכמים לומר שיש בעולם דבר או בנמצא דבר אחד, יאמרו:
שיש שם דבר אחד – רומזים במלת 'שם' אל המציאות; ואין
זה נמצא בלשון עברי... ובכל זה נמשך אחר דברי החכמים
בלשון הערבי, כי בעברי לא נמצא זה העניין; עד שבמעט
מאנשי הארץ הזאת [פרובאנס] ידעו לקרות אותו, אך קראו
אותו בציר"י תחת השי"ן [ש], והבינוהו כינוי לבורא יתברך.

הרד"א (1437-1508), "ראש אמנה", פרק ה' [עמ' 63]: למה בספר
המדע כתב הרב בעיקר הראשון, "יסוד היסודות ועמוד החכמות",
והיה ראוי שיאמר "אחד מהיסודות" ולא "יסוד היסודות"? ומה לנו
לדעת אם היסוד הזה הוא עמוד החכמות הנכריות [כָּל הָעַם הַנוֹתֵר
מִן הָאֱמָרֵי הַחֲתִי הַפְּרָזִי הַחֲוִי וְהַיְבוּסִי] אֲשֶׁר לֹא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה
(מלכים א, ט, 20) אם לא?

רמח"ל (1707-1746), מסילת ישרים, פרק א': יסוד החסידות ושרש
העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו
בעולמו ולמה צריך שישים מבטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי
חיו.